Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
prednesené 3. septembra 2015 [1]

Vec C-346/14

Európska komisia
proti

Rakúskej republike

„Konanie o nesplnení povinnosti — Porušenie článku 4 ods. 3 ZEÚ v spojení s článkom 288 ZFEÚ — Nesprávne uplatnenie článku 4 ods. 1 a 7 smernice 2000/60/ES — Vodné hospodárstvo Únie — Povolenie na výstavbu vodnej elektrárne na rieke Schwarze Sulm — Zhoršenie stavu vody — Nové posúdenie stavu — Korekcia plánu hospodárenia“

I – **Úvod**

1. Nielen využitie udržateľnej obnoviteľnej energie prostredníctvom veternej energie môže vyústiť do konfliktu s inými cieľmi týkajúcimi sa životného prostredia, [2] ale aj využitie vodnej energie. Dôkazom toho je prejednávaná žaloba Komisie vo veci malej vodnej elektrárne na dosiaľ prevažne nedotknutom hornom toku Schwarze Sulm v rakúskych Alpách. Komisia pritom vychádza z predbežného účinku zásady zabránenia zhoršenia stavu zakotvenej v smernici o vode [3] a zastáva názor, že projekt nie je odôvodnený.

2. Rozhodujúca je v každom prípade okolnosť, že rakúske orgány počas konania pred podaním žaloby korigovali posúdenie stavu Schwarze Sulm. V dôsledku toho však Komisiou namietané zhoršenie tohto stavu odpadá, a teda nevyžaduje ani žiadne odôvodnenie.

II – **Právny rámec**

3. Podstatné ciele smernice o vode týkajúce sa životného prostredia a prípadné výnimky sú zakotvené v článku 4 tejto smernice:

„1. Pri realizácií programov opatrení špecifikovaných v plánoch vodohospodárskeho manažmentu povodia:

a) pre povrchové vody

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

2 — V tejto súvislosti pozri moje návrhy vydané dnes vo veci Komisia/Bulharsko (C-141/14).

3 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/60/ES z 23. októbra 2000, ktorou sa stanovuje rámec pôsobnosti pre opatrenia Spoločenstva v oblasti vodného hospodárstva (Ú. v. ES L 327, s. 1; Mim. vyd. 15/005, s. 275), v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/39/EÚ z 12. augusta 2013, ktorou sa menia smernice 2000/60/ES a 2008/105/ES, pokiaľ ide o prioritné látky v oblasti vodnej politiky (Ú. v. EÚ L 226, s. 1).

i) členské štáty vykonajú potrebné opatrenia na zabránenie zhoršeniu stavu všetkých útvarov povrchovej vody, v súlade s odsekmi 6 a 7 a bez toho, aby bol dotknutý odsek 8;

ii) …“

III – **Skutkový stav a konanie**

4. Dňa 24. mája 2007 udelili úrady rakúskej spolkovej krajiny Štajersko vodoprávne povolenie na výstavbu vodnej elektrárne na Schwarze Sulm.

5. Úrad klasifikoval ekologický stav vody ako „veľmi dobrý“.[4] Zistený však bol aj nepatrný odber pitnej vody (31 litrov za sekundu) nad dotknutým úsekom.[5]

6. Stanovilo sa, že pre vodnú elektráreň sa postaví takzvaná „tirolská hrádza“, aby sa veľká časť vody cez viac ako 10 km dlhé potrubie odviedla k budove vodnej elektrárne nachádzajúcej sa o 480 metrov nižšie a po prietoku turbínou sa opäť priviedla dolu prúdom. Prekážka, ktorú hrádza predstavuje, je síce znížená priechodom umožňujúcim migráciu rýb, v prípade pohybu proti prúdu rieky možno dokonca kompenzovaná, avšak zníženie stavu vody rieky takisto bráni migrácii rýb. Okrem toho treba počítať so stratami rýb migrujúcich v smere toku, ktoré sa ocitnú v turbínach.[6] V konečnom dôsledku sa konštatovalo, že stav vody treba po uskutočnení projektu posúdiť iba ako „dobrý“.

7. V roku 2006 bola Komisii kvôli projektu doručená sťažnosť a v októbri 2007 Komisia požiadala Rakúsko o predloženie pripomienok. Komisia však konanie v roku 2010 zastavila po tom, čo rakúske spolkové úrady zrušili povolenie projektu.

8. Rakúsky Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd) však v marci 2012 vyhlásil rozhodnutie spolkových úradov za neplatné, takže pôvodné povolenie sa stalo opäť účinným.

9. Po preskúmaní skutkového stavu dospela Komisia k názoru, že Rakúsko pri povolení projektu neuplatnilo správne výnimku zo zásady zabránenia zhoršenia stavu zakotvenej v smernici o vode napriek tomu, že sa má analogicky uplatniť v rámci predbežného účinku článku 4 smernice o vode vyplývajúceho z článku 4 ods. 3 ZEÚ v spojení s článkom 288 ZFEÚ. Dňa 26. apríla 2013 preto opätovne vyzvala Rakúsko na predloženie pripomienok a 21. novembra 2013 doručila tomuto členskému štátu odôvodnené stanovisko, v ktorom poslednú lehotu na odstránenie nedostatkov posunula až na 21. január 2014.

10. Počas tohto konania pred podaním žaloby štajerské úrady rozhodnutím zo 4. septembra 2013 povolenie zmenili. Okrem zmien týkajúcich sa nákladov, ktoré v prejednávanom konaní nehrajú žiadnu rolu, bolo v rozhodnutí stanovené, že stav Schwarze Sulm nie je „veľmi dobrý“, ale z dôvodu odberu pitnej vody nad projektom je iba „dobrý“. Trieda stavu vody preto nebola znížená projektom a zhoršenie treba vylúčiť.

11. Komisiu však odpovede Rakúska neuspokojili, a preto podala túto žalobu, v ktorej navrhuje, aby Súdny dvor

1. určil, že Rakúska republika si tým, že nesprávne uplatnila ustanovenia článku 4 ods. 1 v spojení s článkom 4 ods. 7 smernice 2000/60 ES pri povoľovaní stavby vodnej elektrárne na Schwarze Sulm, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 4 ods. 3 ZEÚ v spojení s článkom 288 ZFEÚ;

4 — Príloha vyjadrenia k žalobe, s. 41 a 46.

5 — Príloha vyjadrenia k žalobe, s. 46 a 47.

6 — Príloha vyjadrenia k žalobe, s. 48.

2. zaviazal Rakúsko na náhradu trov konania.

12. Rakúsko navrhuje, aby Súdny dvor

— žalobu Komisie zamietol a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

13. Účastníci konania predložili svoje písomné pripomienky; Súdny dvor rozhodol, že pojednávanie nie je potrebné.

IV – **Právne posúdenie**

A – *O prípustnosti žaloby*

14. Rakúsko považuje žalobu za neprípustnú. Po prvé Komisia neoznačila dostatočne presne povinnosti, ktorých porušenie namieta (pozri bod 2). Po druhé úlohou Komisie ako strážcu Zmlúv nie je podľa Rakúska kontrola rakúskych orgánov pri individuálnom konkrétnom výkone práva Únie (pozri bod 3).

15. Najskôr však treba bližšie určiť predmet žaloby (pozri bod 1).

1. O predmete žaloby

16. Predmet žaloby vyžaduje spresnenie, keďže vodná elektráreň bola povolená 24. mája 2007, ale toto povolenie bolo zmenené rozhodnutím zo 4. septembra 2013, teda pred vydaním odôvodneného stanoviska a pred uplynutím v ňom stanovenej lehoty 21. januára 2014.

17. Komisia v replike uviedla, že zaradenie Schwarze Sulm z triedy „veľmi dobrý“ do nižšej triedy „dobrý“ vykonané v spomínanom rozhodnutí nezahrnula do žalobného návrhu, ale naďalej vychádzala zo stavu „veľmi dobrý“.

18. Toto tvrdenie chápem tak, že Komisia nenavrhuje, aby bolo určené porušenie práva Únie prostredníctvom zaradenia Schwarze Sulm do nižšej triedy, ale jednako incidentne namieta proti tomuto zaradeniu do nižšej triedy a proti povoleniu vo forme rozhodnutia zo 4. septembra 2013.

19. Keďže naposledy uvedené rozhodnutie nebolo predmetom výzvy na predloženie pripomienok podľa článku 258 ZFEÚ, vzniká otázka, či toto rozhodnutie – a týmto rozhodnutím zmenené rozhodnutie z 24. mája 2007 – môže byť predmetom prejednávanej žaloby.

20. Je známe, že predmet žaloby podanej na základe článku 258 ZFEÚ je ohraničený konaním pred podaním žaloby upraveným v tomto ustanovení. Žaloba sa preto nemôže opierať o iné výhrady než výhrady uvedené v konaní pred podaním žaloby. Účelom konania pred podaním žaloby je totiž poskytnúť dotknutému členskému štátu príležitosť, aby si jednak splnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Únie, a aby sa jednak mohol účinne brániť proti výhradám vzneseným Komisiou.[7]

7 — Pozri napríklad rozsudky Komisia/Belgicko (C-221/03, EU:C:2005:573, body 36 a 38), Komisia/Cyprus (C-340/10, EU:C:2012:143, bod 21) a Komisia/Nemecko (C-211/13, EU:C:2014:2148, bod 22).

21. Z tohto cieľa konania pred podaním žaloby vyplýva povinnosť, aby Komisia zohľadnila opatrenia členského štátu, ktoré prijal počas konania pred podaním žaloby. V opačnom prípade by nemohla reagovať na opatrenie týkajúce sa splnenia povinností členského štátu.

22. Bez nového konania pred podaním žaloby Komisia nemôže opierať dodatočné výhrady o takéto nové opatrenia,[8] ale je naďalej prípustné pokračovať v pôvodných výhradách, pokiaľ namietané opatrenia po uplynutí lehoty v odôvodnenom stanovisku ďalej trvajú.[9]

23. Rozhodnutím zo 4. septembra 2013 na prvý pohľad nie je dotknutá námietka Komisie voči rozhodnutiu z 24. mája 2007. Komisia totiž principiálne kritizuje odôvodnenie vodnej elektrárne, ktoré v prvom z uvedených rozhodnutí nebolo v podstate nanovo sformulované.

24. Z dôvodu zníženia stavu vody na „dobrý“ však odpadá zhoršenie rieky Schwarze Sulm uvedené Komisiou,[10] ktoré si vyžadovalo odôvodnenie. Komisia preto spochybňuje aj zaradenie do nižšej triedy.

25. Žaloba tak nesmeruje proti opatreniu, ktoré aj napriek neskorším zmenám v podstate naďalej trvá. Rozhodnutie zo 4. septembra 2013 skôr mení rozhodnutie z 24. mája 2007 namietané Komisiou v bode, ktorý je rozhodujúci pre posúdenie žaloby.

26. Jednako nebolo potrebné uskutočniť konanie pred podaním žaloby nanovo od začiatku. Keď totiž Rakúsko vydalo rozhodnutie zo 4. septembra 2013, prebiehajúce konanie pred podaním žaloby mu bolo známe. Obmedzenie práv na obhajobu Rakúska preto neprichádza do úvahy. Toto opatrenie sa skôr usiluje o to, aby výhrady Komisie stratili opodstatnenie. Napokon ide o prostriedok obrany v prebiehajúcom konaní, ktorý ako taký nemôže vyvolať povinnosť uskutočniť konanie pred podaním žaloby nanovo a v celom rozsahu. V opačnom prípade by členské štáty mohli takýmito opatreniami brániť priebehu konania o nesplnení povinnosti.[11]

27. Prípustnosť žaloby by sa posudzovala inak, ak by Komisia navrhovala, aby Súdny dvor určil, že rozhodnutím zo 4. septembra 2013 bolo porušené právo Únie. V tom prípade by išlo o neprípustné rozšírenie predmetu žaloby v porovnaní s konaním pred podaním žaloby. Ako to však potvrdzuje vysvetlenie v replike, žalobný návrh sa nemá takto vykladať.

2. O určitosti žaloby

28. Prvá námietka Rakúska sa vzťahuje na skutočnosť, že podľa článku 120 písm. c) rokovacieho poriadku musí každá žaloba obsahovať predmet konania a stručné zhrnutie dôvodov, na ktorých je žaloba založená. Tieto údaje musia byť dostatočne jasné a presné, aby umožnili žalovanému pripraviť si obhajobu a Súdnemu dvoru vykonať preskúmanie. Z toho vyplýva, že podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých je žaloba založená, musia vyplývať koherentným a zrozumiteľným spôsobom už z textu samotnej žaloby a žalobné návrhy musia byť formulované jednoznačne, aby Súdny dvor nerozhodol nad rámec návrhov alebo neopomenul rozhodnúť o niektorej výhrade.[12]

29. Podľa Rakúska Komisia tieto požiadavky porušila, keďže nespresnila, ktoré povinnosti obsiahnuté v článku 4 ods. 3 ZEÚ v spojení s článkom 288 ZFEÚ mali byť porušené. Okrem toho ani neodôvodnila, v akom rozsahu treba vôbec uplatniť článok 4 ods. 1 v spojení s článkom 4 ods. 7 smernice o vode ako ustanovenia smernice.

8 — Rozsudok Komisia/Belgicko (C-221/03, EU:C:2005:573, bod 41).

9 — V tomto zmysle pozri rozsudok Komisia/Belgicko (C-221/03, EU:C:2005:573, body 39 a 40).

10 — V tejto súvislosti pozri body 40 až 44 týchto návrhov.

11 — V tomto zmysle pozri rozsudky Komisia/Rakúsko (C-203/03, EU:C:2005:76, bod 30) a Komisia/Belgicko (C-221/03, EU:C:2005:573, bod 40).

12 — Rozsudky Komisia/Fínsko (C-195/04, EU:C:2007:248, bod 22) a Spojené kráľovstvo/Rada (C-209/13, EU:C:2014:283, bod 30).

30. Toto tvrdenie však nemôže uspieť. Komisia sa totiž podľa bodov 25 a 26 žaloby odvoláva na rozsudok Acheloosfluss, v ktorom bolo stanovené, že členským štátom sa ešte pred uplatniteľnosťou článku 4 smernice o vode bránilo podľa článku 4 ods. 3 ZEÚ v spojení s článkom 288 ZFEÚ v tom, aby vážne obmedzili ciele článku 4 smernice o vode.[13] Rakúsko preto túto námietku v duplike už nespomína.

3. O rozsahu kontrolnej právomoci Komisie

31. Pokiaľ ide o individuálny konkrétny výkon práva Únie, Rakúsko nepopiera, že Komisia má právomoc kontrolovať výkon práva Únie vo vzťahu k jednotlivým konkrétnym prípadom a predložiť to Súdnemu dvoru na preskúmanie v konaní o nesplnení povinnosti.[14] Rakúsko má skôr výhrady voči tomu, že Komisia má preskúmať posúdenie v rozhodnutí príslušných vnútroštátnych orgánov.

32. Tento argument však treba odmietnuť už len z toho dôvodu, že otázky, do akej miery ustanovenia práva Únie, ktoré sú predmetom sporu, dávajú príslušným vnútroštátnym orgánom voľnú úvahu na uskutočnenie posúdenia a či táto miera voľnej úvahy bola prípadne prekročená, sa netýkajú prípustnosti žaloby v konaní o nesplnené povinnosti, ale jej odôvodnenosti.

B – *Dôvodnosť žaloby*

33. Je pravda, že predmetom sporu medzi účastníkmi konania je najmä otázka, či zásady v článku 4 ods. 7 smernice o vode odôvodňujú povolenie vodnej elektrárne, ale vo svetle rakúskeho rozhodnutia o zmene zo 4. septembra 2013 treba preskúmať, či vôbec došlo k zhoršeniu, ktoré by si vyžadovalo odôvodnenie.

1. O uplatniteľných ustanoveniach

34. Keďže v prejednávanom prípade ide o rozhodnutie z roku 2007, ktoré bolo v roku 2013 zmenené, do úvahy prichádzajú dve formálne odlišné rozhodnutia, konkrétne článok 4 smernice o vode a predbežný účinok tohto ustanovenia.

35. Povinnosti podľa článku 4 smernice o vode sú priamo uplatniteľné až od 22. decembra 2009, teda od uplynutia lehoty na zverejnenie plánov vodohospodárskeho manažmentu povodia stanovenej podľa článku 13 ods. 6 smernice o vode.[15] Povolenie vodnej elektrárne v roku 2007 preto ešte nepodliehalo tomuto ustanoveniu, ale predbežnému účinku článku 4 uplatniteľného v tomto čase. Podľa neho členské štáty nesmeli prijať žiadne opatrenia, ktoré by boli spôsobilé ohroziť dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 4 smernice o vode.[16]

36. Naproti tomu v roku 2013, teda v čase druhého rozhodnutia, bol článok 4 smernice o vode bezpochyby uplatniteľný. Toto rozhodnutie preto treba posúdiť na základe článku 4. Predbežný účinok článku 4 smernice o vode je naďalej relevantný iba v rozsahu, v akom sa rozhodnutie z roku 2013 nedotýka rozhodnutia z roku 2007.

37. Otázka, v akom rozsahu projekt ovplyvňuje stav Schwarze Sulm, je predmetom rozhodnutia z roku 2013. Podlieha preto zásade zabránenia zhoršenia stavu zakotvenej v článku 4 ods. 1 písm. a) bode i) smernice o vode.

13 — Rozsudok Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a i. (C-43/10, EU:C:2012:560, najmä body 57 až 67).

14 — Pozri napríklad rozsudky Komisia/Nemecko (C-431/92, EU:C:1995:260, bod 19 a nasl.), Komisia/Nemecko (C-20/01 a C-28/01, EU:C:2003:220, bod 30) a Komisia/Grécko (C-394/02, EU:C:2005:336, bod 16).

15 — Rozsudok Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a i. (C-43/10, EU:C:2012:560, body 51 až 56).

16 — Rozsudok Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a i. (C-43/10, EU:C:2012:560, bod 60).

38. Súdny dvor nedávno – pomerne prekvapujúco [17] – vysvetlil, že ide o zhoršenie stavu útvaru povrchovej vody, hneď ako sa stav aspoň jedného z prvkov kvality v zmysle prílohy V smernice o vode zhorší o jednu triedu. Nie je pritom rozhodujúce, či toto zhoršenie vedie k celkovému zhoršeniu zaradenia útvaru povrchovej vody. Ak je dotknutý prvok kvality v zmysle prílohy V zaradený už do najnižšej triedy, potom každé zhoršenie tohto prvku predstavuje „zhoršenie stavu“ útvaru povrchovej vody. [18]

39. Uvedené prvky kvality a príslušné triedy stavu vody majú svoje normatívne definície v prílohe V bode 1.2 smernice a pre tri najvyššie triedy stavu vody – veľmi dobrý, dobrý, priemerný – boli odsúhlasené v konaní o „interkalibračnom porovnaní“ medzi členskými štátmi so zreteľom na ich porovnateľnosť. [19] Príloha V bod 1.2.1 napríklad pre rieky uvádza štyri biologické prvky kvality, konkrétne stav fytoplanktónu, makrofytov a fytobentosu, fauny bentických bezstavovcov, ako aj rybej fauny, ďalej tri hydromorfologické prvky kvality, konkrétne hydrologický režim, priechodnosť riek, ako aj morfológiu, a napokon tri fyzikálno-chemické prvky kvality, konkrétne všeobecné podmienky, ako aj koncentrácie špecifických syntetických a nesyntetických znečisťujúcich látok.

2. O uplatňovaní zásady zabránenia zhoršeniu stavu

40. Pri uplatňovaní takto interpretovanej zásady zabránenia zhoršeniu stavu musela Komisia preukázať narušenie rieky Schwarzen Sulm prostredníctvom projektu, ktoré zhoršilo aspoň jeden z prvkov kvality vody o jednu triedu.

41. Pravdepodobne by bolo relatívne jednoduché preukázať, že projekt podľa kritérií Súdneho dvora vedie k zhoršeniu v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) bodu i) smernice o vode, napríklad vo vzťahu k biologickým prvkom kvality. [20] Takéto zhoršenie však Komisia neuviedla a Rakúsko nemalo príležitosť brániť sa voči podobným tvrdeniam. Zhoršenie takéhoto druhu preto nie je predmetom prejednávaného konania.

42. Naopak, Komisia uvádza, že projekt zhoršuje celkové hodnotenie vody o jednu triedu, konkrétne z hodnoty „veľmi dobrý“ na „dobrý“. Takéto zhoršenie predpokladá, že aspoň jeden z prvkov kvality je zhoršený o jednu triedu, a preto zahŕňa zhoršenie v zmysle výkladu Súdneho dvora.

43. Toto tvrdenie Komisie je v rozpore s rozhodnutím štajerských úradov zo 4. septembra 2013. Rozhodnutie stanovuje, že stav Schwarze Sulm v spornej oblasti je na rozdiel od predchádzajúceho hodnotenia iba „dobrý“. Projekt vodnej elektrárne tak nemôže zhoršiť stav Schwarzen Sulm z „veľmi dobrého“ na „dobrý“.

44. Žaloba teda môže uspieť len v prípade, ak Komisia vyvráti nové posúdenie stavu Schwarze Sulm rozhodnutím zo 4. septembra 2013.

45. Námietky Komisie spočívajú v tom, že nové posúdenie sa odlišuje od údajov v pláne hospodárenia. Posúdenie dotknutého úseku Schwarze Sulm nemalo byť zmenené *ad hoc* pri posúdení projektu vodnej elektrárne. Skôr uplatniteľný plán hospodárenia tomu mal byť prispôsobený. Komisia v tejto súvislosti navyše namieta, že nové posúdenie vychádzalo z nových kritérií a prítomnosť verejnosti bola nedostatočná. Z hľadiska obsahu však nové posúdenie nespochybňuje.

17 — Pozri presvedčivé návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen vo veci Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2014:2324, najmä bod 100).

18 — Pozri rozsudok Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2015:433, bod 69).

19 — Pozri rozsudok Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2015:433, body 57 a 58).

20 — Pozri stranu 182 prílohy vyjadrenia k žalobe.

46. Podľa článku 4 smernice o vode členské štáty vo vzťahu k realizácii programov opatrení špecifikovaných v plánoch vodohospodárskeho manažmentu povodia pre povrchové vody a pre podzemné vody prijmú vhodné ochranné opatrenia.[21] To znamená, že aj o uplatňovaní zásady zabránenia zhoršeniu stavu treba spravidla rozhodnúť na základe informácií, ktoré sú uvedené v pláne hospodárenia.

47. Tieto informácie zahŕňajú stav dotknutých povrchových vôd. Informácie obsiahnuté v pláne hospodárenia totiž podľa prílohy VII písm. A.4 smernice o vode musia zahŕňať mapovú prezentáciu výsledkov monitorovacích programov uskutočňovaných podľa článku 8 a prílohy V s cieľom zistenia stavu.

48. Komisia z toho vyvodzuje, že nové posúdenie stavu vody je prípustné len v rámci aktualizácie plánu hospodárenia, ktorú treba vykonať najmenej každých šesť rokov.

49. S týmto tvrdením treba súhlasiť, pokiaľ nové posúdenie vychádza z nových kritérií, pretože takéto kritériá musia byť uplatnené na všetky vody zahrnuté v pláne, aby sa zabezpečilo koherentné hospodárenie.

50. Je pravda, že Komisia má výhrady voči tomu, že prejednávané nové posúdenie vychádza z takýchto nových kritérií, určených v rakúskom nariadení o kvalitatívnych cieľoch ekológie povrchových vôd z roku 2010 (österreichische Qualitätszielverordnung Ökologie Oberflächengewässer)[22]. V porovnaní s prvým plánom hospodárenia z roku 2009 obsahovalo nové hodnotiace kritériá. Toto tvrdenie však nemôže uspieť. V skutočnosti totiž už rakúsky plán hospodárenia vychádzal z tohto nariadenia.[23]

51. Mimochodom, aj informácie o odbere pitnej vody na hornom toku Schwarze Sulm[24] boli známe už v čase udelenia povolenia v roku 2007.[25]

52. Rozhodnutie z roku 2013 sa tak v skutočnosti usiluje o to, aby hodnotiace kritériá vzťahujúce sa na plán hospodárenia boli po prvýkrát správne uplatnené. Ide teda o korekciu chyby v pláne hospodárenia, ktorého faktickú správnosť Komisia v prejednávanom prípade nespochybňuje.

53. Takáto korekcia chyby musí byť v zásade možná. Už Konfucius totiž povedal: .[26]

54. Sotva by bolo prijateľné požadovať, aby bolo na základe evidentne nesprávnych údajov vydané rozhodnutie len preto, že tieto údaje sú súčasťou plánu hospodárenia. V opačnom prípade by to znamenalo nielen pretrvávajúce neopodstatnené prekážky projektu, ale aj ohrozenie cieľov ochrany v smernici, ak sa dodatočne objavia skutočnosti, ktoré si vyžadujú silnejšie ochranné opatrenia.

55. V prejednávanom prípade sa preto nemá vychádzať z posúdenia stavu Schwarze Sulm, ako je uvedený v pláne hospodárenia, ale z jej skutočného, obsahovo nespochybneného stavu. Komisiou uvedené zhoršenie stavu z „veľmi dobrý“ na „dobrý“ preto nie je možné.

21 — Rozsudok Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a i. (C-43/10, EU:C:2012:560, body 51 a 52).

22 — Nariadenie spolkového ministra pre poľnohospodárstvo, lesné hospodárstvo, životné prostredie a vodohospodárstvo o stanovení ekologického stavu povrchových vôd (Bundesgesetzblatt 2010, časť II, č. 99 z 29. marca 2010).

23 — Štátny plán vodohospodárstva (Nationaler Gewässerbewirtschaftungsplan 2009, ďalej len „NGP 2009“, http://www.bmlfuw.gv.at/dms/lmat/wasser/wasser-oesterreich/plan_gewaesser_ngp/nationaler_gewaesserbewirtschaftungsplan-nlp/ngp/NGP_Textdokument_30_03_2010.pdf, s. 100).

24 — Príloha A-10 žaloby, s. 144.

25 — Príloha A-14 žaloby, s. 7.

26 — Analektá 15,29, v zmysle: Urobiť chybu a neusilovať sa ju odstrániť – *to* je naozaj chyba!

56. Komisia nemôže toto zistenie spochybniť ani tým, že namieta voči chýbajúcemu prispôsobeniu plánu hospodárenia a kritizuje účasť verejnosti. Tieto formálne a procesnoprávne námietky totiž bez ohľadu na to, či sú oprávnené, alebo nie, nemôžu viesť k tomu, aby sa v prejednávanom konaní vychádzalo z „veľmi dobrého“ stavu Schwarze Sulm, ak je tento stav podľa informácií predložených Súdnemu dvoru iba „dobrý“.

57. Ak však nemožno konštatovať existenciu Komisiou presadzovaného zhoršenia, odôvodnenie nie je potrebné. V tom prípade ani kritika Komisie týkajúca sa tohto odôvodnenia nemôže byť úspešná.

58. Žaloba sa preto musí zamietnuť.

V – **O trovách konania**

59. Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu všetkých trov konania.

VI – **Návrh**

60. Navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Komisia je povinná nahradiť trovy konania.